ਸਾਦਾਕੋ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੇਪਰ ਕਰੇਨ

ਐਲੀਨੋਰ ਕੋਅਰ

ਪੰਨੇ : ਰੋਨਾਲਡ ਹਿਮਲਰ

ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ

ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਕੁਝ ਫੜਿਆ, "ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਕੈਂਚੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। "ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਚੀਜ਼ੂਕੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਦੇਖ!" ਉਸਨੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੋੜ ਲਿਆ।

ਸਦਾਕੋ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਪਰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ੀ ਪੰਛੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰੇਨ ਬਾਰੇ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ?" ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਇਹ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜੀਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕ੍ਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।" ਉਸਨੇ ਕ੍ਰੇਨ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਸਮੱਗਰੀ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ 7

1 ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ 9

2 ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ 15

3 ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਰਾਜ਼ 21

4 ਇੱਕ ਭੇਤ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ 28

5 ਗੋਲਡਨ ਕਰੇਨ 33

6 ਕੇਂਜੀ 40

7 ਸੈਂਕੜੇ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ 48

8 ਆਖਰੀ ਦਿਨ 52

9 ਹਵਾ ਨਾਲ ਦੌੜ 60

ਉਪਸੰਹਾਰ 65

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ

ਸਦਾਕੋ ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੇਪਰ ਕ੍ਰੇਨਜ਼
ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜੋ 1943 ਤੋਂ 1955 ਤੱਕ ਜਾਪਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਐਟਮ ਬੰਬ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦਸ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਬੰਬ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਜਪਾਨ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਇਕਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

1.

ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਸੰਕੇਤ

ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਜਨਮ ਇੱਕ ਦੌੜਾਕ ਬਣਨ ਲਈ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੌੜਨਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ।

ਅਗਸਤ 1954 ਦੀ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਸਦਾਕੋ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ। ਜਪਾਨ ਦੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਸੂਰਜ ਨੇ ਉਸਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਝਲਕਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਨੀਲੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬੱਦਲ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਕਿਣਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ, ਸਦਾਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਦੋ ਭਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਰਜਾਈਆ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ, ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ।

"ਉੱਠੋ, ਆਲਸੀਓ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ ਹੈ!"

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਕਰਾਹਿਆ ਅਤੇ ਉਬਾਸੀਆਂ ਲਈਆਂ । ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕੇ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬੀਨ ਸੂਪ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੁੰਘੀ, ਤਾਂ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਉੱਠ ਗਿਆ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਵੀ ਜਾਗ ਪਏ।

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਈਜੀ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਜੁਰਾਬ ਜਾਂ ਕਮੀਜ਼ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਰਜਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਮਿਤਸੂ, ਜੋ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰੀ ਵਾਂਗ ਭੱਜਦੀ ਹੋਈ ਸਦਾਕੋ ਚੀਕ ਉੱਠੀ, "ਓਹ, ਮਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਨੀਵਲ ਜਾਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰੇਕਫਾਸਟ ਜਲਦੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਚੌਲਾਂ ਅਤੇ ਸੂਪ ਨਾਲ ਪਰੋਸਣ ਲਈ ਅਚਾਰ ਵਾਲੀਆਂ ਮੂਲੀਆਂ ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਵੱਲ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਝਿੜਕਿਆ, "ਤੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਕਾਰਨੀਵਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਰ ਸਾਲ ਛੇ ਅਗਸਤ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਐਟਮ ਬੰਬ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦਿਨ ਹੈ,"

ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਏ। "ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਦਾਕੋ ਚਾਨ , ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਪਰ ਮੈਂ ਓਬਾ ਚਾਨ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਹਰ ਸਵੇਰ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਬੱਸ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ।"

"ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹੁਣ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ," ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਾਸਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਵੇਦੀ ਦੇ ਸ਼ੈਲਫ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ, ਓਬਾ ਚਾਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਫਰੇਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਛੱਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿਤੇ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹੈ।

"ਸਦਾਕੋ!" ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ।

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਹਿੱਲਦੀ ਹੋਈ ਆਪਣੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਨਾਮਕ ਐਟਮ ਬੰਬ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ 'ਤੇ ਨੌਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਐਟਮ ਬੰਬ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਹਵਾ ਨੂੰ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ - ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ।

ਨਾਸ਼ਤੇ 'ਤੇ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੂਪ ਅਤੇ ਚੌਲ ਨਿਗਲ ਲਏ। ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਜੋ ਭੁੱਖੇ ਅਜਗਰਾਂ ਵਾਂਗ ਖਾਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੱਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ, ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਸਦਾਕੋ ਅਜੇ ਵੀ ਕਤਾਈ ਹੋਈ ਕੈਂਡੀ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਕਰ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਠੀ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਲੰਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ।

"ਆਓ, ਮਿਤਸੂ ਚੈਨ ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਆਓ ਭਾਂਡੇ ਧੋ ਲਈਏ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਚੱਲ ਸਕੀਏ।"

ਜਦੋਂ ਰਸੋਈ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੁੱਤ (ਜਾਂ ਬਰੇਡਾਂ) ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਫੀਤੇ (ਜਾਂ ਫੁੱਲ) ਬੰਨ੍ਹੇ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ।

"ਸਦਾਕੋ ਚਾਨ ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।"

ਸਦਾਕੋ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਤਾਤਾਮੀ ਮੈਟ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮੱਕੜੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ। ਮੱਕੜੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਦਿਨ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

'ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ," ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੱਕੜੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ।"

"ਬਸ ਉਡੀਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

2.
ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ

ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਹਵਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲੀਆਂ 'ਤੇ ਧੂੜ ਉੱਡ ਗਈ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦੇ ਘਰ ਅੱਗੇ ਭੱਜ ਗਈ। ਦੋਵੇਂ ਕਿੰਡਰਗਾਰਟਨ ਤੋਂ ਹੀ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਟਹਿਣੀ 'ਤੇ ਦੋ ਪਾਈਨ ਸੂਈਆਂ ਵਾਂਗ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤੇਜ਼ ਚੱਲੇ। "ਕੱਛੂਕੁੰਮੇ ਨਾ ਬਣੋ!" ਉਹ ਚੀਕੀ। "ਚਲੋ ਜਲਦੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਖੁੰਝ ਜਾਵੇ।"

"ਸਾਦਾਕੋ ਚਾਨ , ਇਸ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੱਲ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਕੁੜੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਦੌੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ,

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ, ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਸਦਾਕੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਹਿਲੇ ਹੋਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਹੱਸੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੌੜ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਛਾਲ ਮਾਰ ਸਕਦੀ ਸੀ?" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਾਕੋ ਇੱਕ ਤੇਜ਼, ਮਜ਼ਬੂਤ ਦੌੜਾਕ ਸੀ।

ਪੀਸ ਪਾਰਕ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਲੋਕ ਚੁੱਪਚਾਪ ਯਾਦਗਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਰਹੇ। ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਰਬਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਅਤੇ ਮਰ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ। ਐਟਮ ਬੰਬ - ਥੰਡਰਬੋਲਟ - ਨੇ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਨੂੰ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸਦਾਕੋ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦਾ ਹੱਥ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਈ।

"ਮੈਨੂੰ ਥੰਡਰਬੋਲਟ ਯਾਦ ਹੈ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਲੱਖਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਗਰਮੀ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੂਈਆਂ ਵਾਂਗ ਚੁਭਿਆ।"

"ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਹੈ?" ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਉਦੋਂ ਬੱਚੀ ਸੀ।"

"ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਬੋਧੀ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਅਰ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਂਕੜੇ ਚਿੱਟੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੰਜਰਿਆਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਰੋੜੇ ਹੋਏ, ਦਾਗ਼ਦਾਰ ਐਟਮੀ ਡੋਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਬੂਤਰ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਚ ਉੱਡ ਰਹੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਰਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਕੋਲ ਲੈ ਗਈ ਜੋ ਕਪਾਹ ਦੀ ਕੈਂਡੀ ਵੇਚਦੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਸੁਆਦ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਸੀ।

ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਸੁੰਘਣਾ ਸੀ। ਬੀਨ ਕੇਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਸਟਾਲ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਹਿੱਸਾ ਬਦਸੂਰਤ ਚਿੱਟੇ ਦਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸੀ। ਐਟਮ ਬੰਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਬੰਬ ਪੀੜਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦੀ ਸੀ।

ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਆਤਿਸ਼ਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਚਮਕਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਭੀੜ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਲਾਲਟੈਨਾਂ ਲੈ ਕੇ ਓਹਟਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਗਈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ, ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਛੇ ਲਾਲਟੈਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾਈਆਂ - ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਇੱਕ। ਲਾਲਟੈਨਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਾਲਟੈਨ ਦੇ ਪਾਸੇ ਓਬਾ ਚਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਲਾਲਟੈਨਾਂ ਓਹਟਾ ਨਦੀ 'ਤੇ ਚਲਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੁਗਨੂੰਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵਾਂਗ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਉਸ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ, ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਰਿਹਾ। ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਗਲਤ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਮੱਕੜੀ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ। ਕੱਲ੍ਹ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਾਏਗੀ।

3.
ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਭੇਤ

ਪਤਝੜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਲੈ ਕੇ ਘਰ ਭੱਜੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਉਤਾਰੇ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਘਰ ਹਾਂ!" ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਕੀਤਾ।

ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ ਹੈ!"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸਾਹ ਭਰ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਅੰਦਾਜਾ ਲਗਾਓ ਕੀ!"

"ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਦਾਕੋ ਚੈਨ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ।"

"ਫੀਲਡ ਡੇ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਦੌੜ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਬਾਂਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਰਿਲੇਅ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੀ ਰਹੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਕੂਲ ਬੈਗ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੋਈ। "ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਜਿੱਤ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵਾਂਗੀ।" ਸਦਾਕੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਸਦਾਕੋ ਖਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਰਹੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ।

ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ - ਰੀਲੇਅ ਦੌੜ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਘਰ ਤੱਕ ਦੌੜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।ਜਦੋਂ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਸਸਾਕੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਾਪਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਦਾਕੋ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹਰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ, "ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੌੜਾਕ ਬਣ ਜਾਵਾਂ।"

ਅਖੀਰ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਸਮਾਗਮ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਾਪਿਆਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ। ਸਦਾਕੋ ਇੰਨੀ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਦੂਜੀ ਟੀਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ।

ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਦਾਕੋ ਚਾਨ , ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਡਰਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਸਕੋਗੇ, ਦੌੜੋਗੇ,"

ਫਿਰ ਰੀਲੇਅ ਦੌੜ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ।

"ਬਸ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ," ਸ੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਹੱਥ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ ਗੰਢ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ।

ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਕੇਤ 'ਤੇ, ਸਦਾਕੋ ਦੌੜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਦੌੜੀ। ਦੌੜ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਦਿਲ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨਾਲ ਦਰਦ ਨਾਲ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਤੁਹਾਡੀ ਟੀਮ ਜਿੱਤ ਗਈ!" ਬਾਂਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀ ਹੋਈ, ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰਦੀ ਅਤੇ ਚੀਕਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਸਾਰੀ ਸਰਦੀ ਸਦਾਕੋ ਆਪਣੀ ਦੌੜਣ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਦੌੜਾਕ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।ਕਈ ਵਾਰ ਲੰਮੀ ਦੌੜ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਚੱਕਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਸਾਦਾਕੋ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਚੱਕਰ ਆਉਣਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਿਆ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਇਹ ਭੇਤ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।

ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਦੂਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚੱਕਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਦੂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਭੇਤ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿੰਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ! ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ਵੱਜਣ ਲੱਗੀਆਂ।ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਘੰਟੀਆਂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ।ਹਰ ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਸਦਾਕੋ ਅੱਧੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਖ਼ਾਸ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਮੰਗਦੀ ਰਹੀ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸਾਸਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਿਮੋਨੋ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।

“ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਸਕਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਮੋਨੋ ਖਰੀਦਾਂਗੀ,” ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। “ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕੁੜੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਿਮੋਨੋ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਮੋਨੋ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਟੀਮ ਨਾਲ ਦੌੜਨਾ ਸੀ।

ਖੁਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਦਾਕੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਮੌਸਮ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣ ਦਿੱਤਾ। ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੂੰ ਘਰ ਦੌੜਾਇਆ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜਿੱਤ ਗਈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਨ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰੱਖੇ ਸਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

4.

ਹੁਣ ਕੋਈ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ

ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਦਾਕੋ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਦੌੜਦੀ ਗਈ, ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ।

ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਠੰਡੇ, ਤਿੱਖੇ ਸਰਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਦਾਕੋ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਈ। ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਮਦਦ ਲਈ ਭੱਜਿਆ।

"ਮੈਂ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਥੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਮਿਸਟਰ, ਸਾਸਾਕੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਿਤਸੂ ਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਡਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੀ।

ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾਕੋ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਨਰਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਐਕਸ-ਰੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਖੂਨ ਲਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਨੁਮਾਤਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ। ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਇਆ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਬਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਸਦਾਕੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੂੰਜ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਰੋ ਪਈ, “ਲਿਊਕੀਮੀਆ! ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੀ ਨਹੀਂ!”

ਉਸ ਡਰਾਉਣੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ’ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਲਏ।

ਉਹ ਹੋਰ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਨੂੰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂ, ਐਟਮ ਬੰਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਰਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੂਤੀ ਕਿਮੋਨੋ ਦਿੱਤਾ। ਸਦਾਕੋ ਅਜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅੰਦਰ ਆਇਆ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਂ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਆਵਾਂਗੀ।"

"ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵਾਂਗੇ," ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ?" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਕਿਹਾ, "ਡਾਕਟਰ ਕੁਝ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ"

ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।"

ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ! ਸਦਾਕੋ ਲਈ ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੌੜ ਟੀਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਰੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਸਦਾਕੋ 'ਤੇ ਝੜਕ ਉੱਠੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਠੀਕ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਚਾਦਰ ਸਵਾਰ ਦਿੱਤੀ।

ਮਿਸਟਰ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ... ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ?"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਕਦੋਂ? ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਦਾਕੋ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸਦਾਕੋ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੋਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

5.
ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਰੇਨ

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸਦਾਕੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਾਗੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸਾਹ ਭਰਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਾੜਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਉਸਨੂੰ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹਕੀਕਤ ਸੀ।

"ਟੀਕੇ ਲਗਵਾਉਣਾ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ," ਮੋਟੀ-ਤਾਜ਼ੀ ਨਰਸ ਨੇ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੈਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਜਲਦੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਾਂ।"

ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਕੁਝ ਲੁਕਾਈ ਹੋਈ ਰਹੱਸਮਈ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਖੜੀ ਸੀ।

"ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਸ ਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਤਾਂ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਂਚੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ।

"ਹੁਣ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੀ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਵੱਲ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਤੱਕਦਿਆਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕੀ ਹੈ?"

ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਦੇਖ!" ਉਸਨੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੋੜ ਲਿਆ।

ਸਦਾਕੋ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਪਰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ੀ ਪੰਛੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"

ਸਦਾਕੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ। ਕਿੰਨੀ ਵਧੀਆ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ਸੁਹਜ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚਿਜ਼ੂਕੋ! ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਸ਼ੁਭ ਸ਼ਗਨ ਹੋਵੇਗਾ।

"ਧੰਨਵਾਦ, ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਚੈਨ ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੀ।"

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਨਾ ਓਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਔਖੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਦੱਸ ਕਾਗਜ਼ੀ ਪੰਛੀ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਾਰਸ ਦੇ ਕੋਲ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਸਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਪੰਛੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਟੇਢੇ-ਮੇਢੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ।"ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨੌਂ ਸੌ ਨੱਬੇ ਹੋਰ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਾਰਸ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਹੀ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਰਸ ਪੂਰੇ ਕਰ ਲਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਇੰਨੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕੇਗੀ।

ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਮਸਾਹਿਰੋ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਹੋਮਵਰਕ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕ੍ਰੇਨਾਂ (ਪੰਛੀਆਂ) ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਸ ਛੋਟੀ ਮੇਜ਼ ‘ਤੇ ਤੇਰੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਤ ਤੋਂ ਟੰਗ ਦਿਆਂਗਾ।”

ਸਦਾਕੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬਣਾਏ ਹਰ ਕ੍ਰੇਨ ਨੂੰ ਟੰਗਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

"ਠੀਕ ਹੈ!" ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨਾਲ ਝਪਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।"ਫਿਰ ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਹਜ਼ਾਰ ਹੀ ਟੰਗੇਂਗਾ?"

“ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ!” ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਕਰਾਹ ਕੇ ਕਿਹਾ। “ਤੂੰ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ!”

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰਸਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ।

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਧੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ!" ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗਾ।" ਉਸਨੇ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਧਾਗਾ ਅਤੇ ਟੈਕਾਂ ਉਧਾਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦਸ ਸਾਰਸ ਲਟਕਾਏ। ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਾਰਸ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਿਹਾ।

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਆਈ। ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੀ ਕਵਿਤਾ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ:

ਰੰਗੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਤੋਂ, ਸਾਰਸ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਗੁਲਾਬੀ ਛਤਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਫੈਂਸੀ ਹਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਬਗਲਾ ਚੁਣਿਆ। 'ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਸੰਦ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਛੋਟੇ ਬਗਲੇ ਬਣਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਤਾ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਇਕੱਲਤਾ ਕਿ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕਰੇਨਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲਿਆ।

ਗਿਆਰਾਂ... ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਬਾਰਾਂ... ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ...।

6.
ਕੇਂਜੀ

ਸਭ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਲਈ ਕਾਗਜ਼ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਬਾਂਸ ਦੀ ਕਲਾਸ ਤੋਂ ਰੰਗੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਲੈ ਆਈ । ਪਿਤਾ ਨੇ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਹਰ ਇਕ ਟੁਕੜਾ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਵੀ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪੈਕੇਟਾਂ ਦੀ ਲਪੇਟਣ ਵਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਮਸਾਹਿਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਅਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਧਾਗੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੰਛੀ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕ੍ਰੇਨ ਇਕੱਲੇ ਉੱਡਦੇ ਸਨ।

ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਆਏ ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਲਗਭਗ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਚੰਗੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਦਾਕੋ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੋਮਵਰਕ ਕਰਦੀ, ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਪੈਨ-ਪਾਲਜ਼ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖੇਡਾਂ, ਪਹੇਲੀਆਂ ਅਤੇ ਗੀਤਾਂ ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਕ੍ਰੇਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਝੁੰਡ ਤਿੰਨ ਸੌ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੰਛੀ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੋੜੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਪੱਕੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਤਾਕਤ ਖੋਹਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਿਰਦਰਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। 'ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਚੱਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਗਹਿਰੀ ਅੰਧਕਾਰਤਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਅਕਸਰ ਉਹ ਇੰਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਅੰਗਣ ਦੇ ਮੇਪਲ ਦਰੱਖਤ ਵੱਲ ਲੰਮੀ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ ਤੱਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਘੰਟਿਆਂ ਬੈਠੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕ੍ਰੇਨ ਫੜੇ ਹੋਏ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਦਾਕੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਉਸਨੂੰ ਧੁੱਪ ਲਈ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੇਂਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਤਲੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹਨੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।

"ਹੈਲੋ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਦਾਕੋ ਹਾਂ।"

ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਧੀਮੀ, ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਾਂਗ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਕੇਂਜੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਹੀ ਆਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਉਹ ਇੰਨੀ ਬੁੱਢੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ," ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ।"

ਕੇਂਜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ।

"ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ," ਉਸਨੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਉਕਾ ਲੈ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਬੰਬ ਕਾਰਨ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਹੈ।"

"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਊਕੇਮੀਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਤੂੰ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।"

"ਇਹ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ," ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜ਼ਹਿਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।"

ਸਾਦਾਕੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕ੍ਰੇਨਜ਼ (ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਪੰਛੀ) ਯਾਦ ਆਏ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਕ੍ਰੇਨਜ਼ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕੇ।"

ਕੇਂਜੀ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰੇਨਜ਼ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"

ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੇਂਜੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ?"

ਉਸਨੇ ਨਰਸ ਵੱਲ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਪਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਾਰਟ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਖ਼ੂਨ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਹੋਰ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਨਰਸ ਘਬਰਾ ਗਈ।

"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਥਕਾ ਰਹੇ ਹੋ।" ਅਤੇ ਉਹ ਕੇਂਜੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਈ।

ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਸਾਦਾਕੋ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੇਂਜੀ ਬਹਾਦਰ ਸੀ, ਬੱਸ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕ੍ਰੇਨ ਬਣਾਇਆ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣੇ ਕਾਗਜ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕ੍ਰੇਨ (ਪੰਛੀ) ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿਸਮਤ ਲੈ ਆਵੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਲਈ ਹੋਰ ਪੰਛੀ ਬਣਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

ਤਿੰਨ ਸੌ ਅਠਾਨਵੇਂ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਕੇਂਜੀ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

ਦੇਰ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰ ਨੂੰ ਧੱਕ ਕੇ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਈ ਕਿ ਕੇਂਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਸਦਾਕੋ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਨਰਸ ਦਾ ਕੋਮਲ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਪਿਆਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਆਓ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ।"

ਜਦੋਂ ਸਦਾਕੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਰੋਣ ਤੋਂ ਹਟ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਚਾਨਣੀ ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਜੀ ਉੱਪਰ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ?"

ਨਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਖੁਸ਼ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਥੱਕੇ ਹੋਏ, ਬਿਮਾਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ।"

ਸਦਾਕੋ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਮੈਪਲ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੀ ਹੁਣ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਹੈ ਨਾ?"

"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ!" ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੰਗੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤੇ। "ਆਓ , ਮੈਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਕਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣ ਦਿਓ।ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਰੰਗਦਾਰ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਕਰੇਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ 464 ਕਰੇਨਾਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਇਹ ਭਾਵੁਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਲੰਬੀ ਉਮਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਚਾਰ ਸੌ ਤੇਹਠ।

ਚਾਰ ਸੌ ਚੌਹਠ...

7.
ਸੈਂਕੜੇ ਇੱਛਾਵਾਂ

ਜੂਨ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਲੰਬੀਆਂ, ਨਾ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਰਸਾਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਅਸਮਾਨ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬਾਰਸ਼ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਪਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪਾਣੀ ਟਪਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਕਮਰੇ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀਲਣ (musty) ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚਾਦਰਾਂ ਵੀ ਚਿਪਚਿਪੀਆਂ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਸਾਡਾਕੋ ਦਾ ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁਸਤ ਹੋ ਗਈ।

ਕੇਵਲ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਸਾਹੀਰੋ ਨੂੰ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਬਾਂਬੂ (ਬਾਂਸ) ਕਲਾਸ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੌਂਸਲਾ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ 'ਕੋਕੇਸ਼ੀ' ਗੁੱਡੀ ਭੇਜੀ। ਸਾਡਾਕੋ ਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਬਣੀ ਇਸ ਗੁੱਡੀ ਦੀ ਉਦਾਸ-ਖੁਸ਼ ਜਿਹੀ ਮੁਸਕਾਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਿਮੋਨੋ (ਜਾਪਾਨੀ ਪਹਿਰਾਵੇ) 'ਤੇ ਬਣੇ ਲਾਲ ਗੁਲਾਬ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਏ। ਇਹ ਗੁੱਡੀ ਸਾਡਾਕੋ ਦੇ ਬੈੱਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਏ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਰੇਨ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾਕੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਾਂਦੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਉਹ 'ਫੁਰੋਸ਼ੀਕੀ' (ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਗੰਢ) ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾਕੋ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਸੰਦੀਦਾ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ—ਇੱਕ ਐੱਗ ਰੋਲ, ਚਿਕਨ ਅਤੇ ਚੌਲ, ਅਚਾਰੀ ਆਲੂ-ਬੁਖਾਰਾ, ਅਤੇ ਬੀਨ ਕੇਕ। ਸਾਡਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਮਸੂੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੀੜ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਚਿੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦੀ। ਆਖਰਕਾਰ, ਸਾਡਾਕੋ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਰ੍ਹੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਰੋ ਪੈਣਗੇ।

ਸਾਡਾਕੋ ਨੇ ਇੱਕਦਮ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਕੱਛੂ ਹਾਂ!" ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਸਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਮਹਿੰਗਾ ਖਾਣਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡਾਕੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂੰਝ ਦਿੱਤਾ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।" ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾਕੋ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟ ਲਿਆ।

ਸਦਾਕੋ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਆਇਆ, ਸਦਾਕੋ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ।

ਮਾਸਾਹਿਰੋ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ! ਈਜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਕੱਢਿਆ। "ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, 'ਇੱਥੇ ਦੇਖੋ। ਏਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਕ੍ਰੇਨ (ਕਾਗਜ਼ੀ ਪੰਛੀ) ਲਈ ਹੈ।'

ਸਾਡਾਕੋ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਟੌਫੀ ਵਰਗੀ ਮਹਿਕ ਆਉਂਦੀ ਹੈ,' ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। 'ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਚਾਕਲੇਟ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇਗੀ।'

ਤਿੰਨੋਂ ਜਣੇ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸ ਪਏ। ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਸਾਡਾਕੋ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹਾਸਾ ਹੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕ੍ਰੇਨ ਦਾ ਜਾਦੂ ਅਸਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਪੰਜ ਸੌ ਇਕਤਾਲੀ ...

ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸਾਡਾਕੋ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੰਮੀ ਪੈ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕਵਿਤਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੁਣਗੁਣਾਈ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਉਦੋਂ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾਕੋ ਛੋਟੀ ਸੀ:

'ਹੇ ਸਵਰਗੀ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ,

ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੰਭਾਂ ਹੇਠ ਢੱਕ ਲਵੋ।'"

8.
ਆਖਰੀ ਦਿਨ

ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਗਵਾਰ ਸੀ। ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਦਾਕੋ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਮਾਸਾਹੀਰੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕ੍ਰੇਨਾਂ (ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਪੰਛੀਆਂ) ਦਾ ਅੱਧਾ ਪੈਂਡਾ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ।" ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਭੁੱਖ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਰਦ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ।

ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਘਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਇੰਨੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਜਾਦੂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਕ੍ਰੇਨ (ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਪੰਛੀ) ਬਣਾਏ।

ਛੇ ਸੌ ਇੱਕੀ।

ਛੇ ਸੌ ਬਾਈ . . .

ਸਾਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤਿਉਹਾਰ, ਓ ਬੋਨ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਓ ਬੋਨ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਸ਼ਨ ਸੀ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਅਤੇ ਮਿਤਸੁਏ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਗੜ-ਰਗੜ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਚਮਕਣ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਤਾਜ਼ੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸਦਾਕੋ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕ੍ਰੇਨ ਅਤੇ ਕੋਕੇਸ਼ੀ ਗੁੱਡੀ ਵੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਘਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦੀ ਖਾਣੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਰੂਪੀ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਲਈ ਵੇਦੀ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਬੀਨ ਦੇ ਕੇਕ ਅਤੇ ਚੌਲਾਂ ਦੇ ਗੋਲਿਆਂ ਦੇ ਪਕਵਾਨ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।

ਉਸ ਰਾਤ ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਰੱਖਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਸਕਣ। ਉਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਘਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ।

ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਣਾ-ਜਾਣਾ ਲੱਗਿਆ ਰਿਹਾ।

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਦਾਕੋ ਫਿਰ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਕੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਸਦਾਕੋ ਚੰਗੇ ਆਚਰਣ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਓਬਾ ਚੈਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੋਤੀ ਸਿਆਣੀ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਬਣ ਗਈ ਹੈ।"

"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ!" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਚੀਕ ਪਈ,
"ਮੈਂ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰਜਿਉਂਦਾ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੱਥ ਮਾਰ ਸਾਫ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ।

ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ!

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ, ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ ।"

ਪਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਰਹੇ । ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਦਾਕੋ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅੱਧੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਸੀ,

" ਉਸਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ ਕੀ ਤੁਸੀਂ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ, ਸਾਸਾਕੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ।

"ਚੁੱਪ ਰਹੋ!" ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਹਾਰ ਨਾ ਮੰਨੋ, ਸਦਾਕੋ ਚੈਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਸੌ ਹੋਰ ਸਾਰਸ ਬਣਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ।"

ਨਰਸ ਯਾਸੁਨਾਗਾ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਦਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਮਿਲਿਆ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ।

"ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਕੋਕੇਸ਼ੀ ਗੁੱਡੀ ਨੂੰ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਹਵਾ ਵਾਂਗ ਦੌੜਾਂਗੀ।"

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਖ਼ੂਨ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਜਾਂ ਟੀਕੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਟੀਕੇ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਲਗਾਤਾਰ ਦਰਦ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਰਦ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਲੜਨਾ ਪਿਆ। ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇਸਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੀ । ਹਰ ਦੁਪਹਿਰ ਸਦਾਕੋ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਚੱਪਲਾਂ ਦੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਥੱਪੜ-ਥੱਪੜ ਸੁਣਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪੀਲੀਆਂ ਚੱਪਲਾਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਦਾ ਦਿਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਪਲ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਪੱਤੇ ਜੰਗਾਲੇ (rust) ਅਤੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਈਜੀ ਨੇ ਸਾਦਾਕੋ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਾਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਅਤੇ ਲਾਲ ਰਿਬਨ ਨਾਲ ਬੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਡੱਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਦਾਕੋ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਲਈ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ—ਉਸ ਉੱਤੇ ਚੈਰੀ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਿਮੋਨੋ। ਸਾਦਾਕੋ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਗਰਮ ਹੰਝੂ ਭਰ ਆਏ।

"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ?" ਉਸਨੇ ਨਰਮ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨ ਸਕਾਂਗੀ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ।"

ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡਾਕੋ-ਚਾਨ, ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੀਅ ਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਾ ਕੇ ਦੇਖ।"

ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਾਡਾਕੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਾਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਾਸਾਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਮੋਨੋ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਕਮਰਬੰਦ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਸਾਡਾਕੋ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਸੁੱਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੰਗੜਾ ਕੇ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ - ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਮੋਨੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ।

ਉਸੇ ਪਲ ਚਿਜ਼ੂਕੋ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ। ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਸਦਾਕੋ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਇਸ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ। ਸਦਾਕੋ ਵੀ। "ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਵਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ।

ਮਿਤਸੂ ਅਤੇ ਈਜੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਹੱਸ ਪਏ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗੇ ਸਮਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੜ ਕੇ ਬੈਠੀ ਰਹੀ, ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਨਾ ਦਿਖਾਵੇ। ਪਰ ਦਰਦ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।

ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਦਾਕੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਰੇਨ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ।

ਛੇ ਸੌ ਚੁਤਾਲੀ...

ਇਹ ਉਸਦੀ ਬਣਾਈ ਆਖਰੀ ਸੀ।

9.
ਹਵਾ ਨਾਲ ਦੌੜਨਾ

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਡਾਕੋ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਉਹ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ। ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਵਰਗੀ ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਰਹੇਗੀ? ਕੀ ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਬਸ ਸੌਣ ਵਰਗਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਸਕਦੀ, ਸਾਡਾਕੋ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਮੀਂਹ ਨੂੰ ਵਰ੍ਹਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਮੌਤ ਵਾਪਸ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ।

ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਸਦਾਕੋ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਗੁਆ ਬੈਠੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗ ਪਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ।

"ਰੋ ਨਾ," ਉਸਨੇ ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ। "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਰੋ।" ਸਦਾਕੋ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਜੀਭ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਕਰੇਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨਾਲ ਉਲਝ ਗਈ। ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਬੇਢੰਗੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਗਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਕੱਛੂ ਬਣ ਗਈ ਹਾਂ! ਜਲਦੀ, ਜਲਦੀ, ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਮੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਜਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਡਾ. ਨੁਮਾਤਾ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਸਦਾਕੋ ਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਾਗਜ਼ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, "ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਹੋਰ ਪੰਛੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕੱਲ੍ਹ... ਕੱਲ੍ਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗੀ, ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ। ਉਹ ਉਸ ਨਿੱਘੇ, ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਦਾਇਰੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੇਗੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ।

ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ। ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਕੰਬਦਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿਸਕਾਇਆ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਗਲੇ ਨੇ ਸਦਾਕੋ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ।

ਉਸਨੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲਟਕਦੇ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਤਝੜ ਦੀ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਪੰਛੀ ਝੂੰਮ ਰਹੇ ਸਨ , ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਸਨ! ਸਦਾਕੋ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ।

ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠੀ।

ਅੰਤਿਕਾ (Epilogue)

ਸਾਡਾਕੋ ਸਾਸਾਕੀ ਦੀ ਮੌਤ 25 ਅਕਤੂਬਰ 1955 ਨੂੰ ਹੋਈ। ਉਸਦੇ ਜਮਾਤੀਆਂ ਨੇ 356 ਕ੍ਰੇਨਾਂ (ਕਾਗਜ਼ੀ ਪੰਛੀ) ਬਣਾਈਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਸਾਡਾਕੋ ਦੇ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਣ।

ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ।

ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਂਬੂ ਕਲਾਸ (ਉਸਦੀ ਜਮਾਤ) ਨੇ ਸਾਡਾਕੋ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ 'ਕੋਕੇਸ਼ੀ' ਰੱਖਿਆ, ਉਸ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾਕੋ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪੂਰੇ ਜਾਪਾਨ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹਰ ਕੋਈ ਸਾਡਾਕੋ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਗਿਆ।

ਸਾਡਾਕੋ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਐਟਮ ਬੰਬ ਨਾਲ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ ਲਈ ਪੈਸੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਆਖਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। 1958 ਵਿੱਚ, ਹਿਰੋਸ਼ੀਮਾ ਪੀਸ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਬੁੱਤ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਸਾਡਾਕੋ, ਸਵਰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਸਰੇ ਹੋਏ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕ੍ਰੇਨ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਉਸਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 'ਫੋਲਡਡ ਕ੍ਰੇਨ ਕਲੱਬ' ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂਬਰ ਅੱਜ ਵੀ 6 ਅਗਸਤ—ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿਵਸ (Peace Day) 'ਤੇ ਸਾਡਾਕੋ ਦੇ ਬੁੱਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕ੍ਰੇਨਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਵੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਬੁੱਤ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ:

ਇਹ ਸਾਡੀ ਚੀਕ ਹੈ,

ਇਹ ਸਾਡੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ;

ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਸਾਦਾਕੋ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੌੜ . . . ਸਮੇਂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਦੌੜ।

ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਵਿੱਚ ਜੰਮੀ ਸਾਦਾਕੋ ਬਹੁਤ ਚੁਸਤ ਅਤੇ ਐਥਲੈਟਿਕ ਹੈ—ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਦੌੜ (ਰਨਿੰਗ) ਟੀਮ ਦੀ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਛੇਤੀ ਹੀ, ਉਹ ਲਿਊਕਿਮੀਆ (ਖ਼ੂਨ ਦੇ ਕੈਂਸਰ) ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਐਟਮ ਬੰਬ ਦਾ ਅਸਰ ਸੀ ਜੋ ਉਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਹਿਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਸੀ।

ਸਦਾਕੋ ਆਪਣੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਵੀ ਉਸੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਦੌੜਿਆ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਾਪਾਨੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਸਾਦਾਕੋ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਕ੍ਰੇਨ (ਪੰਛੀ) ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕ੍ਰੇਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ, ਇਹ ਕਿਤਾਬ Sadako and the Thousand Paper Cranes ਉਸ ਹੌਸਲੇ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜਾਪਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਇਕਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। "ਇੱਕ ਅਸਧਾਰਨ ਕਿਤਾਬ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਠਕ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।" — ਬੁੱਕਲਿਸਟ